

Časopis bohoslovcov Kňazského seminára biskupa J. Vojtaššáka

2/2017 BRÁZDA

Obsah:

Úvodník	3
Fatima - miesto zázrakov	4
Zmysel života	6
Čo sa u nás udialo	8
Diakonské sviätenie	13
Naši diakoni	16
Vieme sa modliť? (druhá časť)	21
Prechádzky Kapitulskou ulicou 5	24
Fotoalbum	26

Brázda

Časopis bohoslovcov Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka

Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup, 7. 10. 2015, pod číslom 20/2015.

Ročník XXVII., číslo 2/jún 2017

Vydáva Nadácia Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka, Spišská Kapitula 12, 053 04 Spišské Podhradie

E-mail: brazda@kapitula.sk, web: <http://ks.kapitula.sk>

Šéfredaktor: Patrik Mitura

Redaktori: Mário Brezňan, Martin Kováč, Peter Kalis, Lukáš Briš, Blažej Raška, Miroslav Mudrík

Grafická úprava: Ján Zavacký

Foto: Ján Zavacký, archív redakcie, internet

Jazyková úprava: Mgr. Darina Obušeková

Bankové spojenie:

IBAN: SK96020000000068238592

Milí čitatelia nášho seminárskeho časopisu!

V menej celej redakcie časopisu Vám prajem príjemné čítanie a vyprosujem Vám pravý pokoj a lásku, ktorá pramení v dokonalej Láске - Kristovi.

II. (Mozaika lásky)

Láska stvorila ma podľa seba,
oblečený krvou, slzami a nehou.
Nastal život – bude teda,
život krásny, život s vierou.

Nezabudnúť na Teba,
darcu môjho života,
nežiadať nič pre seba,
Ty si vernosť a dobrota.

Srdce moje silno bije,
prvý nádych, prvý výdych, krv už vrie.
Daroval si to, čo si darovať chcel.

Prvý pohľad krás tých sveta,
prvý plač, radosti i pieta.
Ty, Bože môj, stal si sa mi úlohou.

FATIMA - MIESTO ZÁZRAKOV

Pripomíname si jubilejný rok zjavení Matky Božej vo Fatime. Tieto udalosti majú čo povedať aj nám, ľuďom dnešnej doby. V tomto krátkom príspevku si pripomenieme ako to bolo v roku 1917 s troma malými deťmi vo Fatime.

počuli, ale František ju len videl. Deti si vzali výzvu Božej Matky k srdcu a konali pokánie, sebazaprenia, modlili sa a znášali posmech od ostatných. Každý mesiac sa deti stretli s Pannou Máriou v trinásty deň mesiaca iba v auguste to bolo o týždeň neskôr. Deti

však uvážnil starosta a nechcel ich pustiť na miesto zjavenia, vyhrážal sa im, že ak nepovedia tajomstvo, tak ich dá do vriaceho oleja. Týmto vyhrážkam predchádzalo uväznenie v žalári, kde malé deti obracali srdcia zaťatých hriešnikov. Na protest ľudí starosta deti prepustil a oni opäť prichádzajú 19.8.1917 do Cova da Iria pásť ovečky. V tento deň majú ďalšie zjavenie. Božia Matka ich pozýva aj na nasledujúce stretnutia a stále ich vyzýva k modlitbe a obete za hriešny svet. Oficiálne zjavenia

Lucia, Hyacinta a František pásli svoje ovce pravidelne na poli, ktoré im patrielo. Ako deti sa popri tejto činnosti aj hrali. Tak to bolo aj v nedeľu 13. mája 1917. Okolo jednej hodiny

sa skončili 13. októbra 1917, kedy sa stane aj slnečný zázrak, ktorý Panna Mária prisľúbila v predošlých zjaveniach.

František ochorel na chrípku a

poobede sa im zjavila Panna Mária nad malým dubom. Deti sa na začiatku zjavenia pýtali základnú otázku: „Kto ste?“ Ona im povedala: „Prichádzam z neba.“ Oznamuje im ich úlohu pre tento svet. Majú sa veľa obetovať a modliť za svet a za obrátenie hriešnikov. Pozýva ich nasledujúcich šesť mesiacov po sebe vždy trinásteho dňa v mesiaci do Cova da Iria. Lucia a Hyacinta Pannu Máriu videli aj ju

zomrel v roku 1919, Hyacinta v roku 1920. V roku 2000 boli Hyacinta a František blahoslavení a v roku 2017 svätorečení. Lucia zomrela v roku 2005 a je zahájený proces blahorečenia.

V deň sto ročného jubilea sme si v seminárnej kaplnke hlbšie pripomenuli tajomstvo Fatimy a jej vizionárov. Počas celého dňa sme mali k dispozícii relikvie svätých Františka a Hyacinty. Pevne veríme, že títo mladí vyznávači orodujú za nás a pomáhajú nám na ceste ku kňazstvu.

Celé fatimské posolstvo nás má aj v tomto jubilejnom roku podnietiť k tomu, aby modlitba svätého ruženca bola pre nás modlitbou, ktorou môžeme vyprosiť veľké milosti pre seba i tento svet.

Druhou požiadavkou Fatimy je obeta. V situácii, keď je niečo ťažké si spomeňme na malé deti, ktoré s pevnou

vôľou vedeli konať skutky hodné obdivu i nasledovania.

ZMYSEL ŽIVOTA

Veľa ľudí sa dnes pýta aký je zmysel života. Mladí, stredné generácie a dokonca aj niektorí kresťania. Tie staršie generácie zmysel našli, inak by sme tu neboli. Lenže oni mali niečo, čo nám často chýba. Je to... Pred niekoľkými rokmi som nepoznal to, čo by ma urobilo šťastným, čo by vyriešilo môj problém. Myslel som si, že zmyslom života je riadne si užívať. Akcia za akciou, diskotéky, chatovačky, víkendy v baroch, ale aj len také nič nerobenie doma pri televízii, pri počítači

alebo na mobile. Nič z toho ma ale neurobilo šťastným a práveže naopak bol som veľmi smutný a strácal som chuť žiť. Tak som čakal na to, čo sa bude diať. Čakal som, ale nevedel som na čo. Chcel som niečo počuť, ale nevedel som, kde to mám začuť. Vedel som, že mi niečo chýba. Tak som teda čakal, čo mi povedia kamaráti, čo budem počuť v televízii, na internete, v rádiu a možno čo mi povie mama, nejaký kňaz, alebo ten, kto ma

pozná. Všetci títo vraveli, no nič z toho, čo vraveli, som nepočul. Počul som, no žiaľ len ušami, no nie srdcom. Až raz som ten hlas začul. Bol presne tam, kde by som ho nečakal. Bol krásny, jemný, pôvabný a neodolateľný. Keď raz začujete ten hlas, budete ho milovať a chcete vymeniť za všetky hlasy na svete. Budete ho chcete počuť stále. Určite poznáte tú stať zo Svätého písma o Eliášovi z 1Kr 19, 11-13. *On mu povedal: „Vyjdi a postav sa na vrchu pred Pána! Práve prechádzal Pán. Pred Pánom išiel vietor, veľký a prudký, ktorý trhá vrchy a láme skaly. Ale Pán nebol vo vetre. Po vetre zemetrasenie, ale Pán nebol v zemetrasení. Po zemetrasení oheň, ale Pán nebol v ohni. A po ohni tichý, lahodný šum. Keď to Eliáš počul, zahalil si tvár plášťom, vyšiel a zastal pri vchode do jaskyne. Vtom prehovoril k nemu akýsi hlas a pýtal sa: „Čo tu robíš, Eliáš?“* Následne Eliáš odpovedá, vyrozpráva a „vyžaluje“ sa Bohu. Lenže ako vieme, takto to neskončí. Boh odpovedá a dáva mu presný pokyn, čo má ďalej robiť. Lenže čo my? Čo máme robiť? Ako iste vieme, máme veľa zdrojov, ktoré nám hovoria, čo máme robiť a ako žiť. Máme kňazov, ktorí sú správcami tajomstiev. Máme Pannu Máriu a jej zjavenia a dôležité posolstvá. Potom veľa náučnej a dobrej literatúry a mnoho iných zdrojov. Samozrejme nemôžem zabudnúť na tú najdôležitejšiu knihu, ktorá je vlastne zdrojom všetkej múdrosti, tá ktorá obsahuje tú najradostnejšiu správu o zmŕtvychvstaní Ježiša - Bibliu. Keby Ježiš nevstal z mŕtvych, až vtedy by náš život nemal zmysel. Nepoznám človeka, ktorý by nechcel byť šťastný, ktorý by sa nechcel mať dobre a byť milovaný. Chceme tak ako Ježiš raz byť vzkriesený a žiť život večne plný lásky a radosti. Len na to, aby som to mohol potrebujem niečo urobiť. Potrebujem na chvíľu vypnúť mobil, televízor, počítač, rádio alebo niečo, čo stále hučí. Potrebujem byť chvíľu sám. Preto nebudem

na chvíľu rozprávať a naladím sa na to, aby som v tichu ešte raz začul ten hlas. Potom budem vedieť, čo mám ďalej robiť. Ved' aj najväčšie prikázanie lásky znie: „**Počúvaj, Izrael: Pán, náš Boh, je jediný Pán! Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou silou. A tieto slová, ktoré ti ja dnes hovorím, budú v tvojom srdci, budeš ich opakovať svojim synom a hovoriť o nich, či budeš sedieť vo svojom dome alebo cestovať, či budeš líhať, alebo vstávať.**“ (Dt 6,4-7) A Ježiš doplnil: „**A svojho blížneho, ako seba samého.**“

..Čo sa u nás udialo..

29.1. Tomášovská akadémia

V nedeľu 29. januára 2017 sme mali o 11:00 hod. v aule kňazského seminára už tradičnú Tomášovskú akadémiu. Pripravili ju spolubratia z 5. ročníka. Slávnostným prednášajúcim bol PhDr. Jozef Dronzek, PhD., ktorý sa nám vo svojej prednáške prihovril na tému: „Z o d p o v e d n o s ť ako moderná čnosť (K. Wojtyła a T. Akvinský).“ Na záver akadémie nám diecézny otec biskup Mons. ThDr. Štefan Sečka, PhD. udelil požehnanie relikviou sv. Tomáša Akvinského.

10.-12.2. Manželské kurzy

Počas tohto víkendu sa naši diakoni zúčastnili manželských kurzov v Spišskej Novej Vsi, ktoré boli zamerané na prípravu snúbeneckých párov do manželstva.

17.-19.3. Kurz Dominik

Kurzom Dominik každoročne prechádzajú mladí birmovanci z Námestova ešte pred samotným birmovaním. Aj tento rok mali možnosť naši diakoni vidieť a byť účastní na tomto kurze, a tak nazbierať

pastoračné skúsenosti, ktoré budú môcť už o malú chvíľu využiť v praxi.

21.3. Návšteva misionára

V tento deň náš kňazský seminár poctil návštevou rektor hnutia Misionári služobníkov chudobných tretieho sveta, ktorý je zároveň aj rektorom ich seminára v Ajofrin v Španielsku Giuseppe Cardamone. Predstavil spišským b o h o s l o v c o m činnosť tohto hnutia, zameraného predovšetkým na starostlivosť o chudobné, choré a často osirotené deti v meste Cuzco v Peru. Misionár našim

bohoslovcov ponúkol aj možnosť ročnej stáže v tejto oblasti v Peru, kde misionári pôsobia. Giuseppe Cardamone bol vynikajúcim oživením a povzbudením pre bohoslovcov na ceste za Kristom a v ochotnej službe všetkým, ktorí to potrebujú.

27.3. „Šurovačka“

V tento deň sa každý bohoslovec, ktorý môže, zapája do hromadného, spoločného umývania a čistenia celej seminárnej kuchyne.

2.4. Krížová cesta

Na piatu pôstnu nedeľu sa konala krížová cesta,

ktorá viedla od cintorína pozdĺž celej ulice Spišskej Kapituly až ku katedrále. Symbolické zastavenia s výjavmi utrpenia nášho Pána a bl. sr. Zdenky pripravili spolubratia 3. ročníka. Krížová cesta bola obetovaná za kňazov a rôzne problémy, ktoré sa dotýkajú života Kristových služobníkov. Sprievodcom pri zamysleniach nám boli myšlienky bl. sr. Zdenky Schelingovej. Krížovej ceste predsedal diecézny otec biskup Mons. Štefan Sečka.

22.4. Vykroč

V tento deň sa niektorí naši bohoslovci a diakoni zúčastnili diecézneho stretnutia mládeže v Starej Ľubovni s názvom „Vykroč“. Mali na starosti prípravu liturgie, ktorej hlavným celebrantom bol spišský diecézny otec biskup Mons. Štefan Sečka.

22.4. Futbalový turnaj

Súčasne v tento deň športovo „ladení“ bohoslovci a diakoni reprezentovali náš seminár na celoslovenskom futsalovom turnaji medzi kňazskými seminármi v boji o Putovný pohár Konferencie biskupov Slovenska. Obhájili sme 1. miesto po vlnajšom úspechu. Turnaja sa zúčastnili i kňazské semináre z Košíc, Prešova, Bratislavy a Nitry.

28.4.-1.5. Duchovná obnova stredoškólkov

Počas tohto víkendu sa v priestoroch nášho kňazského seminára uskutočnila duchovná obnova pre chlapcov našej diecézy, predovšetkým pre stredoškólkov. Mladí chlapci mali

možnosť si oddýchnuť od školy, problémov a hluku sveta a na pár dní sa stíšiť a mať skúsenosť so životom bohoslovcov v seminári. Program bol bohatý a pestrý. Chlapci mali možnosť si zašportovať s bohoslovcami, zrelaxovať, no zároveň byť v tichu kaplnky a v ústraní v prírode, ale predovšetkým sa viac vo svojom živote zamerať na dobrého Pána Boha.

2.5. Návšteva v Rádiu Lumen

V tento deň sme boli v živom vysielaní Rádía Lumen. Prezentovali sme tam život v seminári z pohľadu otca rektora, špirituála a diakona.

5.5. Konferencia „Znaky časov“

Ako každý rok, tak aj teraz sa v kňazskom seminári biskupa Jána Vojtaššáka uskutočnila konferencia „Znaky časov“ pri príležitosti stého výročia Fatimských zjavení. V dvoch blokoch prednášok sa prítomným prihovorili: Jaroslav Barta, Zuzana Budayová, Jozef Bielač, Vladimír Beregi a Amantius Akimjak. Po prednáškach nasledovala diskusia, ktorou bola

konferencia ukončená.

6.5. Púť Rádía Lumen

V tento deň sme sa my, seminaristi, spolu s našimi predstavenými a rehoľnými sestrami zúčastnili na 13.rozhlasovej púti rádía LUMEN do Sanktuária

Božieho milosrdenstva v Krakove. Ako každoročne, bolo našou úlohou prispieť

k sláveniu liturgie spevom a liturgickou službou. Zo seminára sme vyrazili o piatej hodine ráno, aby sme na miesto prišli v dostatočnom predstihu. Chvíľu voľného času sme využili na modlitbu, prechádzku a Schola cantorum na nácvik spevov. Slávnostnú svätú omšu celebroidal Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup, ktorý sa nám zároveň prihovoril aj v homílii. V nej sa zamýšľal nad chválospevom Magnificat a zvýraznil aj podobnosť medzi navštívením Panny Márie u sv. Alžbety a zjavením Panny

Márie deťom vo Fatime. Panna Mária stále prichádza kvôli trom veciam: spoločensvu, obdarovaniu a spoločnej oslave Boha a kvôli tomu chce vojsť aj do našich sŕdc. Po svätej omši nasledovala adorácia, po ktorej sme sa ešte posilnili obedom a vyrazili sme naspäť do seminára.

7.5. Kandidatúra a DOD

7. mája sa v našom kňazskom seminári konal „Deň otvorených dverí“, teda všetci mohli nazrieť do vnútorných priestorov seminára a spoznať bližšie život našich seminaristov. DOD začal svätou omšou v katedrále, ktorú celebroval Mons. Štefan Sečka. Na tejto svätej omši naši seminaristi (piatáci) mali kandidatúru na diakonát, nižšie kňazské svätenie, kde mali

možnosť verejne vyhlásiť svoje záväzné rozhodnutie úplne sa oddať Bohu. Po svätej omši bol pripravený z á b a v n ý p r o g r a m nielen pre deti, spievala a hrala seminárna hudobná skupina „Men in black“, medzitým sa k nám prihovril hosť Marián Sivoň, farár vo farnosti

Letanovce. V rámci programu bolo pre hostí k dispozícii občerstvenie a dobrý obed. Program bol

ukončený adoráciou a korunkou k Božiemu milosrdenstvu v katedrále. Počas celého dňa nás svojou prítomnosťou sprevádzalo aj natáčanie TV Lux.

8.5. Futbal kňazi vs seminaristi

Keďže 8. máj je dňom pracovného pokoja, tak sme ho strávili spoločne pri športe. V tradične každoročnom priateľskom futbalovom zápase proti sebe nastúpili bohoslovci a kňazi Spišskej diecézy. Obe mužstvá ukázali hernú kvalitu a góly padali na oboch stranách, no z víťazstva sa nakoniec tešili bohoslovci. Po futbalovom zápase sme sa posilnili výborným gulášom. Svojou návštevou nás poctil aj otec biskup, kňazi, vyučujúci v kňazskom seminári i rehoľné sestry.

16.5. Odpustová slávnosť

„Ja už patróna mám, a to je svätý Ján Nepomucký...“ sa ozývalo seminárnou kaplnkou v utorok 16. mája. Patrónom nášho kňazského seminára je sv. Ján Nepomucký a jemu je zasvätená aj naša seminárna kaplnka. Preto je pre nás deň jeho spomienky odpustovou slávnosťou.

Tento rok slávnostnú svätú omšu o 17:00 hod v seminárnej kaplnke celebroidal náš diecézny otec biskup Štefan Sečka a v homílii sa prihovoril Andrej Kačmár, vicerektor kňazského seminára sv. Karola Boromejského v Košiciach. Po svätej omši nasledovala spoločná slávnostná večera.

Nepomuckého.

28.5. Rozlúčkové večery a posedenie s diakonmi

V tento deň sa diakoni po slávnostných večerách, ktoré boli v kaplnke, rozlúčili s bohoslovcami pri príjemnom posedení s občerstvením. O pár dní na to išli na duchovné cvičenia, v rámci ktorých sa dôkladne pripravili na prijatie sviatosti kňazstva.

27.5. Svätá omša „na Pažici“

V rámci dní Spišského Jeruzalema sa za účasti kňazského seminára a mnohých hostí slávila svätá omša „na Pažici“, teda na rozľahlej lúke neďaleko seminára, kde stojí historická kaplnka sv. Jána

Diakonské svätenie

Liturgia slova a vyvolenie kandidátov diakonátu

Prvá časť obradu svätenia je predstavenie kandidátov. Toto má svoje miesto ihneď po ohlásení evanjelia, v rámci liturgie slova, ešte pred homíliou. Znamená to akoby Božie slovo ešte doznievalo v ušiach tých, ktorí naň odpovedali špecifickým spôsobom: „TU SOM“. Rovnakú odpoveď dávali na Božie povolanie Abrahám, Mojžiš, proroci i Panna Mária. V slovách „Tu som“, som k dispozícii, som pripravený, sa vyjadruje rovnaká pripravenosť a bezvýhradná disponibilita, akú poznáme od veľkých postáv dejín spásy.

Zodpovedný kňaz predstavuje kandidátov slovami: „Najdôstojnejší Otče, svätá matka Cirkev si žiada,...“. Diakonské svätenie nie je sebaaprezentáciou, rovnako nikto si to nemôže nárokovať. Je to Cirkev, ktorá žiada a ktorá sa taktiež za kandidátov zaručuje: „Podľa výslovného svedectva kresťanského ľudu a na základe záruk zodpovedných osôb dosvedčujem, že sú súci.“ Vyžaduje sa svedectvo iných.

Biskup kandidátov vyvoľuje do diakonského spoločenstva. Už na začiatku svätenia sa tak naznačuje, čo svätenie spôsobí – pričlenenie do diakonátu, do zboru diakonov obklopujúcich svojho biskupa. Biskup sa dovoľáva Božej pomoci, vždy je to Pán, ktorý v duši svojho služobníka cestu k povolaniu začal. Taktiež to vyjadrujú všetci zhromaždení, keď odpovedajú zvolaním „Bohu vďaka“, lebo Božie povolanie, odpoveď naň i prijatie do spoločenstva diakonov je darom Božej milosti.

Nasleduje homília, ktorá akoby

zosilňuje súzvuk dvoch slov – Božieho slova a ľudského slova v odpovedi „tu som“.

Sľub vyvolených kandidátov

Po homílii prichádza druhá časť svätenia, ktorá rozvíja už vypovedané slová „Tu som“. Najskôr je to zasvätenie sa posvätnému celibátu. Potom jednotlivé otázky definujú oblasti diakonských záväzkov. Záväzky, ale zároveň svedčia o povahe Božej milosti, ktorá je diakonom daná; ide o zasvätenie sa pre službu Cirkvi, pokornú a láskyplnú pomoc kňazskému rádu na osoh kresťanskému ľudu liturgiou hodín, hlásanie evanjelia, a tiež život podľa príkladu Krista.

Biskup sa okrem iného pýta: „Chcete s láskou a pokorou vykonávať službu diakona a byť na pomoci kňazskému rádu a na osoh kresťanskému ľudu?“ To k čomu sa kandidát svätenia zaväzuje nie je nič iného ako vydať seba samého Cirkvi, vyčlenenie z bežného života pre službu posilňovanú Duchom Svätým.

Posledná otázka akoby všetky ostatné zhrňuje. Žiť podľa Kristovho príkladu. Diakon má byť celým svojim životom hlásateľom a rozdáateľom jeho tajomstva, znamená to konať to isté, čo sa koná v Eucharistii – lámať svoj život pre bratov a sestry; za ich cestu ku spásu prelievať krv.

Posledným gestom tejto časti je vloženie rúk ordinanda do rúk biskupa. Gesto, ktoré má svoj pôvod v stredovekom uzatváraní zmluvy – zväzku medzi vazalom a lénnym pánom (na spôsob vazalského

vzťahu) symbolizuje obojstranný záväzok: úctu a poslušnosť svätenca voči biskupovi; a

Cirkev je tvorená nielen tými, ktorí svoj život teraz žijú na zemi, ale tiež tými, ktorí nás už predišli a potrebujú naše modlitby, a tiež tými, ktorí už patria do Božej slávy.

Cirkev sa zjednocuje v modlitbe za kandidátov svätenia. Podporu svätých skutočne potrebuje Boží ľud nielen kvôli svojej ľudskej slabosti, ale taktiež kvôli veľkosti daru, ktorý pre svätencov

na druhej strane prijatie, ochranu a ochotu pomáhať zo strany biskupa svätencovi.

Biskup uzatvára slovami, z ktorých je zrejmé, že za tým, čo sa odohráva pri prijímaní záväzkov a sľubovaniu poslušnosti, stojí Boh: bol to on, ktorý od počatia myslel na svojho služobníka, ktorého si vyvolil, a sprevádzal až k tomuto okamihu.

Prostrácia a litánie

Prostračné gesto nachádzame na niektorých miestach Písma, kde vyjadruje klaňanie sa, kajúcnosť, hlbokú prosbu, ale taktiež úplnú odovzdanosť. Predovšetkým tento význam je aktuálny pre svätenca, keď padne tvárou k zemi pred oltárom, tak fyzickým gestom sa zrieka sám seba a prosí, aby ho Božia moc zatienila a naplnila. Kedysi pri litániách pri svätení ležali tvárou k zemi nielen kandidáti, ale taktiež biskup na znamenie jednoty a spoločnej modlitby.

vyprosuje.

Vkladanie rúk a konsekračná modlitba

Vkladanie rúk a konsekračná modlitba sú jadrom celého svätenia. Vkladanie rúk je tiež biblické gesto, ktoré už používali apoštoli, aby odovzdávali dar Ducha Svätého tým, ktorých určili ako svojich pomocníkov. Na kandidátov diakonátu vkladá ruky iba biskup, lebo kedysi diakon bol určený na službu len biskupovi.

Vkladanie rúk sa robí v tichu. Toto ticho nie je prázdne, ale je naopak plné očakávania vyliatia Ducha Svätého. Je to ticho, z ktorého sa rodí konsekračná modlitba.

Konsekračná modlitba, ktorou sa z laikov stávajú diakoni používa Cirkev s nepatrnými zmenami už od 6. storočia.

Modlitba je uvedená slovami, ktorými vyznávame, že Boh je pôvodcom hodností, rozdávatel' svätení a rozdeľovateľ úradov, ktoré Cirkev k svojmu životu potrebuje a ku ktorým dáva Pán veľkoryso svoje dary.

Toto základné vyznanie je ďalej rozvinuté v anamnetickej časti, kde si Cirkev spomína dôležité etapy dejín spásy, v ktorých bol novozákonný diakonát v predobrazoch a pritom sa už aj začínalo.

Epikléza – je prosba o zoslanie Ducha Svätého. Biskup prosí o zoslanie sedmorakej milosti (Iz 11,2) a o posilu a vernosť v službe. Prosba o Ducha Svätého je následnými prosbami viac skonkretizovaná, aby zodpovedala záväzkom, ktoré na seba pred malou chvíľou vzali svätenci.

V e ľ k o u odpoveďou „Amen“ sa celý ľud hlasno pripája k modlitbe biskupa, ku ktorej sa doteraz pripájali tichým počúvaním. Po tejto modlitbe sú vyvolenci pod oltárom už novovysvätenými diakonmi.

Vysvetľujúce obrady

Vysvetľujúce obrady nepatria k podstate udelenia sviatosti, ale viditeľným spôsobom naznačujú, čo sa odohralo pri svätení.

Prijatie štóly diakonským spôsobom, oblečenie dalmatiky; teda oblečenie viditeľného a vonkajšieho oblečenia, vyjadruje vnútornú zmenu, ktorá sa v novovysvätenom diakonovi odohrala.

Skutočnosť, že pri obliekaní pomáhajú iní diakoni alebo kňazi, odkazuje na nevyhnutnú pomoc a blízkosť, ktorá je pre diakonov nevyhnutná.

Podanie knihy evanjelií vyjadruje, že poslaním diakona a jeho každodenná služba je sama o sebe hlásaním evanjelia, z ktorého čerpá a k nemu odkazuje.

Posledným z vysvetľujúcich obradov je bozk pokoja, ktorý dáva biskup a prítomní diakoni. Tým sa vyjadruje účasť na tom istom svätení a zdôrazňuje sa s p o l o č e n s t v o . Je to zároveň formou spečatenia udeleného daru Ducha Svätého.

Liturgia Eucharistie, prijímanie a záverečné obrady

Svätá omša pokračuje prípravou oltára a pontifikál na inom mieste hovorí, že sa novovysvätení diakoni ďalších obradov zúčastnia už vykonávaním diakonskej služby – prípravou obetných darov, asistovaním biskupovi pri incenzovaní, pri kalichu, pri knihe i pri vysluhovaní svätého prijímania.

Záverečné požehnanie završuje bohoslužbu. Novovysvätení diakoni potrebujú modlitby a požehnanie Cirkvi, aby mohli uchovať a rozvíjať to, čo obdržali.

Z DIAKONOV NOVOKŇAZI

Našich diakonov, ktorí opustili brány nášho seminára po 6 rokoch, aby ohlasovali a naplňali Kristovo poslanie, sme sa opýtali niekoľko otázok:

- 1. Mohol by si sa podeliť s tým, za čo si najviac vďačný počas formácie v seminári?*
- 2. Kto a v čom bol pre teba svedkom viery a vzorom na ceste povolania?*
- 3. Čo by podľa teba malo byť charakteristickou črtou bohoslovca a kňaza?*
- 4. Čo by si chcel odkázať mladším spolubratom, ktorí sa ešte pripravujú na kňazstvo?*

Vladimír Bača

1. Vďačnosť je jedna z najdôležitejších vecí, aby sme mohli žiť úspešný a naplnený život. V živote každého z nás sa stáva, že viac prosíme ako ďakujeme. V seminári som rástol po každej stránke (duchovnej, ľudskej, intelektuálnej a pastoračnej). Formácia mi veľmi pomohla. Na mnoho vecí som dostal nový pohľad, odpovede na otázky a zakúsil som aj to, čo znamená neustále pracovať na sebe, byť zodpovedný v tom, k čomu si má Pán povolal.

2. Tie najlepšie vzory, ktoré by nás mohli inšpirovať, alebo viesť máme tak blízko pri sebe. Sú to naši milovaní rodičia. Na ceste môjho povolania je pre mňa vzorom Ježiš a Panna Mária. Panna Mária je mi vzorom a príkladom zvlášť v jej jednoduchosti, pokore, službe a odovzdanosti sa do Božej vôle. Medzi svätými je ním svätý Ján Pavol II. veľký pápež a človek. Príkladom a vzorom je mi v tom, ako dokázal statočne a verne niesť svoj každodenný kríž, spojený s ťažkosťami a chorobou.

Miloval všetkých ľudí bez rozdielu.

3. Charakteristickou črtou bohoslovca, ale i kňaza má byť život, povolanie postavené na Ježišovi a úprimné priateľstvo s ním. Dôležité je byť každý deň a čím častejšie s Ježišom! Príkladom nám je svätý Peter, ktorý na otázku Ježiša „Aj vy chcete odísť?“ odpovedá: „Pane, a ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života“ (Jn 6, 68). Ďalšou dôležitou črtou je ostať v Ježišovej láske. Ježišova láska mení srdce človeka a zmenila i to moje. Potrebne je pozrieť sa hlbšie do nášho srdca a dať si odpoveď ako to priateľstvo s ním žijeme a čo nám dáva táto skúsenosť s ním.

4. Využite čo najlepšie čas v seminári a nepremárnite ho zbytočnosťami a nepotrebnými vecami. Bude to pre vás vzácny a požehnaný čas, ak ho prežijete čo najzodpovednejšie. Nebojte sa vždy vykročiť na cestu dôvery s Pánom a zažijete veľké dobrodružstvo. Nebojte sa! Ježiš je vaša istota. Snažte sa

vždy nanovo obnoviť jednotu v seminári. Buďte jednotní, darom jeden pre druhého a budujte skutočné, ale i úprimné priateľstvá. Nachádzajte cestu k sebe i keď ste rozdielni. Prejavujte si navzájom lásku, úctu a modlite sa navzájom za seba.

Štefan Bocko

1. Hneď mi napadlo viac možností, napr. za našich učiteľov, ktorí sa nám snažili odovzdať to najlepšie, čo v nich je, alebo za priestor ticha, alebo ten rytmus modlitby, práce a odдыхu, ktorý sa nám predstavení snažili vštepiť, alebo... veľa ďalších dôležitých vecí. Ale najviac ďakujem Pánu Bohu asi za to spoločenstvo bratov, ktorého súčasťou mi doprial byť. Každý z nás je iný a priniesol sem svoje jedinečné dary: jeden múdrosť, rozvážnosť, ďalší kreativitu, iný radosť, také správne „šialenstvo“, akčnosť..., a tak sme sa navzájom držali a rástli na ceste za Ježišom.

2. Najmä rodičia, ktorí nás doma od malička tak prirodzene viedli k viere. Potom spoločenstvo, do ktorého som sa dostal vďaka animátorskej škole. Tu boli kňazi a laici, ktorí sa snažili budovať a žiť

osobný vzťah s Bohom. Tu som objavil novú radosť z viery. A v neposlednom rade kňazi, ktorí boli a sú tak blízko pri Pánovi Ježišovi, z ktorých aj napriek mnohým prekážkam a nepochopeniu stále žiari radosť a zápal pre jeho veci, ktorí sa držia vízie, ktorú od Pána Boha dostali, a verní Cirkvi kráčajú za ním a on cez nich koná.

3. Otvorenosť na vedenie Duchom Svätým, učiť sa počúvať Boží hlas, aby nie ten bohoslovec/kňaz bol ten, kto sa realizuje v „práci pre Boha“, ale aby sám bol Božím nástrojom – aby Pán Boh mohol cez neho robiť, čo potrebuje. Vtedy bude tá služba prinášať hojné ovocie.

4. Tešte sa z toho, že si Pán Boh vybral práve vás. Veď koľkí sú múdrejší, lepší, šikovnejší? A predsa si zavolať vás. Nikto z nás nie je v seminári preto, že by sme boli nejakí výnimoční. Pán Boh si nás povolal, lebo sám chcel a povolal nás pre výnimočné veci: byť soľou, kvasom, prinášať svetlo tam, kde vládne tma. To je silné vyznačenie.

Mário Brežňan

1. V prvom rade som vďačný všetkým ľuďom, ktorí mi tu v seminári vytvorili priestor na štúdium a modlitbu. Vnímam, že všetci tí zamestnanci, ktorí pracujú pre seminár, sú tu preto, aby sme sa my mohli lepšie pripraviť na kňazstvo. Od mnohých starostí bežného života sme oslobodení, a tak je už len na nás ako využijeme tento čas. Viem, aké je náročné nájsť si čas na osobnú modlitbu a nejakú formáciu popri práci, a preto som vďačný, že tu v seminári máme tohto času dostatok vďaka ľuďom, ktorí obetujú svoju námahu a úsilie pre náš rast.

2. Najskôr to boli ľudia, u ktorých som videl, že sa dokážu pozeráť na svet akosi ináč. V ich živote bol Boh ktosi reálny, bol akousi neodmysliteľnou súčasťou ich života. Nepresviedčali ma peknými slovami,

ale príkladným životom, ktorý človeka priťahuje a vyvoláva v ňom túžbu po zmene svojho života. Medzi ľuďmi nemám jeden

celoživotný vzor, ale v každom čase som videl kohosi, kto bol pre mňa vzorom v rôznej oblasti. Veľkým vzorom sú pre mňa ľudia, ktorí žijú roky svoju vernosť v tom povolání, ktoré majú. Napriek rôznym námahám a ťažkostiam, ktoré život prináša stoja a hovoria: Pane, ty vieš všetko. Tu som!

3. Istotne by to mala byť schopnosť sprítomňovať druhým Krista. Apoštol Pavol píše: "viem, komu som uveril". Bohoslovci aj kňazi potrebujú vedieť, pre koho sa rozhodli žiť život, ktorý v tomto svete nie je príliš atraktívny. Ak to vieme my, potom to budú vedieť prečítať aj iní ľudia z našich životov, a to nás bude vzájomne obohacovať a upevňovať naše vzťahy.

4. Pamätajte, že seminár je do času, ale Pán Boh večne. Aj čas v seminári raz pomínie. Vyťažte z týchto chvíľ čo najviac, lebo sú vzácne. Je to čas, kedy sme v Božej škole. V škole, v ktorej spoznávame nové veci nielen z oblasti teológie, ale spoznávame aj svoje

osobné limity a vlastné nedostatky. Toto všetko nám pomáha postaviť sa v pravde pred Boha, ktorý je našou nádejou a radosťou do každých chvíľ života.

Ján Bušovský

1. Za čo som najviac vďačný? Jednoducho za všetko. Za všetky chvíle, ktoré som mohol prežívať na prehĺbenie svojho vzťahu ku Kristovi, k sebe samému a ku všetkým ostatným.

2. Keď som v prvom ročníku na túto tému uviedol, že sv. Ján Mária Vianey a sv. Páter Pio, dnes môžem k nim pridať, že všetci ľudia, ktorí s úprimným srdcom hľadajú a spoznávajú na svojej ceste životom samotného Ježiša, ktorý je Cesta, Pravda, Život.

3. Byť pokorný.

4. Aby sa pripravili čo najlepšie na odovzdanie svojho osobného svedectva viery a lásky všetkým ľuďom dnešnej doby. Odovzdať skutočnú osobnú skúsenosť s Bohom – hodnotu vzťahu s Bohom vo všetkých situáciách, ktoré človeka postretnú v živote.

Bystrík Dubovecký

1. Za možnosť rásť vo viere, za pomoc pri budovaní osobného vzťahu s Bohom, a v neposlednom rade aj za nových priateľov.
2. Náš pán farár. Je pre mňa vzorom v tom, ako sa stará o farnosť. Ako sa zaujíma a snaží pomáhať veriacim, ktorí sú mu zverení. A sú pre mňa príkladom aj životy mnohých zasvätených osôb, ktoré poznám. To, ako verne žijú svoje zasvätenie v každodennom živote, je povzbudením, že sa to dá zvládnuť.
3. Úprimný život viery. Žiť verne svoje povolanie podľa Božích prikázaní. A samozrejme zjavovať Božiu lásku druhým.
4. Aby boli vytrvalí a dobre využili čas formácie, ktorú majú k dispozícii.

Filip Orlovský

1. Som veľmi vďačný za čas. Čas v kaplnke, pri spolubratoch, pri štúdiu a oddychu. Šesť rokov je dlhý čas, ktorý však nesmierne rýchlo zbehol. Ale stál za to... väčšinou

2. Už do seminára som išiel s mnohými kňazskými vzormi, svedkami živej, radostnej a tvorivej viery. V nich som videl, že život oddaný službe Bohu a ľuďom je krásny. Tu v seminári sa tieto rady rozšírili o príklady ďalších starších, ale aj mladších spolubratov. Spomínam si, ako som najmä ako prvák, druhák pozeral s úžasom na niektorých starších a vravel som si, že raz by som chcel byť ako oni:)
3. Ochota slúžiť. Plus radosť a normálnosť.
4. Aby sa nenechali ničím znechutiť, aby si nenechali vziať zápal a radosť (kto ju ešte nemá, nech ju rýchlo nájde). Možno to znie ako fráza, ale asi je to to najťažšie počas týchto 6 rokov.

Dávid Sklarčík

1. Najväčšiu vďačnosť vnímam za dar priateľstva. V prvom rade za priateľstvo s Bohom. Vnímam nové horizonty v našom vzťahu. Boh ma naučil a neustále učí, že jeho priateľstvo je o dobrodružstve, vernosti, pokoji, kreativite atď. V druhom rade som

vďačný za priateľstvá so spolubratmi ako i s predstavenými. Je to veľký dar. Práve oni ma do veľkej miery formovali svojím životom. Vždy išlo o spontánne učenie.

2. Tak teraz mám na mysli riadnu kopu ľudí, ktorých vnímam ako tých, ktorí boli v mojom živote vzorom. Nebudem spomínať všetkých, lebo to sa ani nedá, ale pár mien prezradím. Určite sú to moji rodičia a súrodenci. Sú pre mňa obrovským darom. Pre mňa sú práve oni apoštoli viery. Veľkým vzorom mi je aj môj ujo Vladko, ktorý ma fakt veľa naučil. Posledného, koho by som tu spomenul je môj spolubrat Mária. Je pre mňa veľmi inšpiratívny.

3. Charakteristická črta?? To sa nedá nalinajkovať. Boli by sme všetci rovnakí a tým riadne nudní. Na druhej strane kňazstvo je nezaslúžený dar tu vidím ako spoločným momentom pre nás všetkých práve **VĎAČNOSŤ**.

4. Teším sa na vás, ako na spolubratov v kňazskej službe.

Tomáš Tomusko

1. Keďže formácia v kňazskom seminári má viacero rozmerov, ktoré navzájom súvisia, som vďačný za každý rozmer formácie, ktorý prispel k budovaniu potrebného základu pre to, aby som sa aj ja raz mohol stať dobrým duchovným pastierom podľa príkladu Dobrého pastiera.

2. Medzi svedkov viery v mojom živote okrem Panny Márie a mnohých svätých patrili a patria najbližší príbuzní a zároveň aj mnohí kňazi a zasvätené osoby. Títo všetci sú pre mňa súčasne v mnohých oblastiach aj vzormi na ceste

povolania.

3. Z mnohých podstatných črt, ktoré majú charakterizovať nielen seminaristu a kňaza, ale aj každého veriaceho, by som vyzdvihol dôležitosť lásky a vernosti Kristovi a jeho Cirkvi.

4. Nech čas strávený v kňazskom seminári je pre vás dobrým základom, aby ste sa raz ako kňazi stali skutočne účinným nástrojom v Božích rukách pri budovaní Božieho kráľovstva.

Vieme sa modliť? (2. časť)

II. Ku komu sa modlíme?

Koho oslovujeme?

Modlitba je rozhovor duše s Bohom. Ale je to tiež účasť na „rozhovore“, ktorý od večnosti vedú tri Božské Osoby medzi sebou. Aj naša modlitba sa obracia k Bohu Otcovi skrze Syna v Duchu Svätom. Je to náš výstup, ktorý zodpovedá zostupu milosti. Všetko dobré k nám totiž prichádza od Otca skrze Syna v Duchu Svätom. Môžeme v Duchu skrze Syna hovoriť: „Otče náš!“

Čo znamená modliť sa „v mene Krista“?

Štátna autorita „v mene zákona“, požaduje to, čo je ustanovené v zákone. Keď niekto zastupuje vyššie postavenú osobu a koná „v jej mene“, robí to podľa pokynov (smerníc), ktoré dostal. Kňaz, ktorý rozhréšuje od hriechov v Božom mene, odpúšťa ľuďom to, čo im chce odpustiť sám Boh. Podobne je to, keď sa modlíme „v mene Krista.“ Prosíme o to, čo nám chce on sám u Boha Otca vyprosiť, a to môže byť jedine dobro. Za nič iné sa teda modliť nemôžeme, iba za to, čo je dobré pre náš život a pre život našich blízkych.

Je každá modlitba skrze Syna?

Ježiš sám o sebe povedal, že je jediná brána, ktorá vedie k Otcovi (porov. Jn 10,9). Nie je teda žiadny iný prístup k Bohu, ako skrze Syna.

Tí, ktorí nepoznajú Krista, môžu sa modliť?

Ježiš Kristus chce spasiť i tých,

ktorí ho na tejto zemi nepoznali. Ak hľadali dobro a pravdu, vo večnosti spoznajú, že to dobro a pravda má meno Ježiš, pred ktorým „musí pokľaknúť každé koleno na nebi, na zemi i v podsvetí“ (porov. Fpl 2,10). Každá pravá modlitba je teda skrze Neho, s Ním a v ňom k Bohu Otcu všemohúcemu.

Prečo sa modlíme v Duchu Svätom?

Podľa sv. apoštola Pavla je Duch Svätý Duchom synovstva, ktorý v našom srdci volá: „Abba, Otče!“ (porov. Gal 4,6). On nás učí, začo sa máme modliť a on dáva našej modlitbe Božiu silu, spája naše volanie k Bohu s hlasom Krista.

Čo sú to tzv. charizmatické modlitby?

Tzv. charizmatické hnutie túži po tom, aby si kresťania v modlitbe viac uvedomovali silu Ducha Svätého, a tiež aby jeho priamu inšpiráciu, ak je to len možné, aj cítili. V podstate je však každá modlitba „charizmatickou“ a sila Ducha Svätého pôsobí i tam, kde ľudské city nestačia k tomu, aby sme milosť Božiu vnímali.

Pôsobí Duch Svätý v každej modlitbe rovnako?

Na konci sveta, ako veríme, má byť preniknutá Božím Duchom celá Cirkev a celý vesmír. V našej dobe, ktorá je dejinami spásy, sa toto prenikanie deje iba postupne. Plné Ducha Svätého sú iba modlitby sviatostné. Preto majú neomylnú silu. Keď sa napríklad kňaz modlí vo svätej omši Eucharistickú modlitbu, premieňa silou Ducha Svätého chlieb a víno na Telo a Krv Krista.

Akú silu Ducha pripisujeme modlitbám každého kresťana?

Je ťažké odhadnúť milosť ľudskými merítkami. Predsa však považujeme za účinnejšiu modlitbu toho, kto je svätejší, dokonalejší. Je totiž viac preniknutý Duchom

Svätým. Preto ľudia často prosia o modlitbu tých, o ktorých veria, že sú viac preniknutí Bohom.

Ak je každá modlitba „skrze Ježiša Krista nášho Pána“, prečo sa obracať ešte ku svätým? Prečo vzývať o pomoc Pannu Máriu, anjelov, mučeníkov...?

Ak hovoríme, že sa modlíme „skrze Krista a s Kristom“, myslíme to nie v zmysle historickom, ale dogmatickom. Ježiš nie je osobou, ktorá kedysi žila a dnes už nežije. Apoštolí sa po jeho nanebovstúpení rozišli do celého sveta, ale boli si vedomí, že Kristus je stále s nimi. Svätí sú všetci tí, v ktorých žije Kristus. Keď sa teda modlíme spolu s Ježišom, modlíme sa súčasne aj so všetkými svätými na nebi i na zemi. Len takáto modlitba je v plnom zmysle „skrze Krista“.

Keď sa modlíme so všetkými svätými, t.j. s celou Cirkvou spoločne, prečo by sme sa mali modliť k niektorému svätému osobitne?

Modlitba je výrazom života. Žijeme v spoločenstve ľudí, v Cirkvi tvoríme jedno mystické telo Kristovo. Ale tým sa neumenšujú, ani nepotláčajú osobné vzťahy k rodičom, príbuzným a priateľom. Kresťanstvo nás učí, že tieto vzťahy smrťou nekončia, naopak, rozširujú sa a prehľbujú. V modlitbe nadväzujeme živé styky s celým nebom a pritom i s tými, ktorých sme počas života nepoznali. O apoštoloch čítame, že žili s Kristom na zemi, dnes sa s ním modlia v nebi a my sa k

nim približujeme s prosbou: „Modlite sa, orodujte za nás!“ Úcta k svätým je vyznaním viery vo večný život, večné spojenie s tými, s ktorými nás priestor a čas oddelil.

Môže sa hovoriť, že mi zvláštnym spôsobom pomáha svätý, ktorého často uctievam?

Modlitba je rozhovor. Rozhovorom sa nadväzujú osobné vzťahy tu na zemi. Prečo by sme nemohli nadviazať zvláštny styk zo svätým, ktorý je blízko pri Bohu?

Ktorých svätých máme predovšetkým uctievať?

Ak sa modlíme „k“ jednému

svätému, vlastne sa modlíme spoločne so všetkými. Zvláštne teplo rodinného krbu však dáva, v duchovnom zmysle, úcta k osobnému patrónovi, ktorého meno nosíme, k anjelovi strážnemu, k svätým, ktorí pochádzajú z nášho rodného kraja alebo tých, ktorých život nás zvlášť priťahuje.

Hovorí sa, že sv. Anton je patrónom nájdania stratených vecí; sv. Rita zas pre beznádejné prípady; atď. Je to pravda?

Platí to len v symbolickom zmysle a zvykovo. Sv. Pápež Gregor IX napr. nazval sv. Antona Paduanského, pre jeho výbornú znalosť Biblie „pokladnicou Zákona“ (Archa Testamenti), z ktorej sa

ani pri jeho mnohopočetných kázňach, ani pri mnohých napísaných knihách, nikdy nestratila ani jedna z právd viery. Aj preto sa sv. Anton stal pre mnohých veriacich patrónom a pomocníkom pri hľadaní stratených vecí... Modlitba, ku ktorémukoľvek svätému však nakoniec príde k Bohu Otcovi, ktorý jediný, dáva všetko dobré.

Môžeme sa modliť k zosnulým rodičom, známym, ktorí nie sú Cirkvou vyhlásení za svätých alebo blahoslavených?

Cirkevným vyhlásením za blahoslaveného alebo svätého sa dovoľuje verejný kult, úcta v kostoloch. Súkromne sa však môžeme modliť ku všetkým, o ktorých veríme, že žijú s Kristom, tým viac vtedy, keď sú nám blízki.

Môžeme sa modliť k dušiam v očistci, alebo sa modlíme iba „za ne“?

V pravom slova zmysle sa modlíme „s nimi“; teda my za zosnulých, ak to ešte potrebujú, a oni za nás.

Prečo sa hovorí, že príhovor Panny Márie je najmocnejší?

Sila modlitby je úmerná sile milosti. Duch Svätý, ktorý je v nás a s nami, sa modlí, dáva naším slovám a myšlienkam Božiu moc. Mária je „plná milosti“. Je spojená s Duchom Svätým výnimočným spôsobom, preto aj jej príhovor má zvláštnu silu. Jej príhovoru ľudia od najstarších dôb veľmi dôverujú, preto sa radi modlíme: „Pod tvoju ochranu sa utiekame...“

(Zdroj: Tomáš Špidlík - Umíme se modlit?)

Blažej Raška

Prechádzky Kapitúlskou ulicou 5

kanónia č. 6 - pohľad z roku 1976

V tomto čísle si milí naši čitatelia v krátkosti predstavíme ďalšiu z kanónií, tento krát to bude kanónia č. 6. Aj keď to na prvý pohľad z jej dnešného stavu nevyzerá, je to jedna z najzaujímavejších kanónií na Spišskej Kapitule, v ktorej sídlili mnohé významné osobnosti. Hoci nejde o historicky alebo architektonicky mimoriadne zvláštnu pamiatku, predstavuje aj miesto, ktoré možno pokojne nazvať „miesto dýchajúce svätosťou“. Práve v blízkych priestoroch tohto objektu bol v noci z 2. na 3. júla 1995 ubytovaný, dnes už svätý, pápež Ján Pavol II. Táto kanónia predstavuje typ masívnej trojtraktovej stavby s pôdorysom v tvare písmena L. Pôvodne bola menšia a postavená v renesančnom slohu v prvej tretine 17. storočia čiastočne na starších stredovekých základoch staršieho objektu. Dnešnú podobu získala v roku 1741 počas barokovej úpravy, kedy sa pristavalo severné krídlo. Menšími úpravami prešla v polovici 19. st. za kanonika Jána Janečka a tiež začiatkom

20. storočia. Z tohto obdobia sa zachovali drevené okenice vnútri objektu. Značnými interiérovými úpravami prešla v roku 1960. V 19. storočí prešli prestavbou tiež čeladníky a hospodárske budovy situované na západnej, východnej a severnej strane dvora. Kanónia je riešená ako jednoposchodová s ústrednou vstupnou sieňou na prízemí i na poschodí a hlavným vchodom zo severnej strany. Obvodové murivo je kamenné, klenuté kamennými valenými klenbami. Objekt je čiastočne podpivničený. Zaujímavosťou boli riešené krby na vykurovanie, ktoré boli v miestnostiach uložené segmentovo. Na prízemí sú rovné stropy s jednoduchými fabiónmi. Poschodie je prístupné širokým dvojramenným schodiskom s dreveným kolkovým zábradlím a zdobené je jednoduchou štukovou ornamentikou. Uličné priečelie a okná sú upravené v renesančnom slohu. V centrálnej osi poschodia je nika, kde kedysi bola za sklom umiestnená drevená baroková socha svätého Antona Paduánskeho - patróna kanónie. Pod touto nikou sa kedysi nachádzal renesančný vstup do objektu. Počas barokovej úpravy bol však zamurovaný. Kanónia predstavuje spolu s hospodárskymi budovami v podstate uzavretú štvorkrídlovú dispozíciu. Celý objekt je prístupný malým pravouhlým renesančným vchodom pre peších a veľkou polkruhovo ukončenou bránou pôvodne určenou pre konské povozy. V klenáku brány je vytesaný rok barokovej prestavby kanónie a hospodárskych

budov (1741). Veľká záhrada s niekdajším ovocným sadom je prístupná veľkou bránou prechádzajúcou cez veľkú, dnes ešte pekne zachovalú, stodolu a koniareň z roku 1831. Od roku 1772 sa v nej vystriedali kanonici Mikuláš Konde (predtým rektor Pázmanea) a Anton Jaszvitz (kapitulný veľprepošť schválený Jozefom II.). Zvláštnosťou je, že v rokoch 1776 až 1838 nebola táto kanónia obsadená žiadnym kanonikom. Od roku 1838 bola obývaná Danielom Udránskym, kanonikom, pedagógom a aktívnym členom bernolákovského jazykového hnutia, ktorý zastával aj funkciu prvého rektora kňazského seminára

v Spišskej Kapitule. V tejto kanónii býval až do svojej smrti 1. septembra 1846; pochovaný je v krypte katedrály. V rokoch 1856 – 1895 tu býval kanonik Ján Janečko (zastával aj miesto vicerektora a pedagóga v seminári - pochovaný v katedrálnej krypte), ktorého v roku 1895 vystriedal Štefan Košťalik (významný pedagóg seminára a donátor

známej kalvárie v Bobrove sumou 40.000.- vtedajších korún, pochovaný je taktiež v katedrálnej krypte). Posledným bývajúcim kanonikom bol Martin Gallovič. Po ňom už kanónia Cirkvi neslúžila. Nahrátka ostala opustená a začala chátrať. Pre jej zlý stav sa už v 60. rokoch pristúpilo k jej čiastočnej oprave - najmä oprave strechy. Neskôr tu bývali spišskopodhradskí učitelia. Dlhoročným obyvateľom tu bol aj svojský spišskopodhradský zverolekár Cengeľ. Po vystavaní bytov v Spišskom Podhradí ostala

definitívne opustená a dlhé roky bola veľmi zanedbaná. K jej čiastočnej oprave sa pristúpilo až po roku 1989, kedy sa obnovila fasáda a vykonal sa základné konzervačné práce. Začiatkom 90. rokov sa po sanácii hospodárskej budovy v západnej časti vybudovali byty pre kňazov vyučujúcich v seminári.

Významným medzníkom bol rok 1995 keď 2.-3. júla Spišskú Kapitolu navštívil pápež sv. Ján Pavol II.. Miesto kde mal byť ubytovaný pápežská ochranka na poslednú chvíľu z bezpečnostných dôvodov zmenila a za miesto jeho ubytovania určila

jeden z novovybudovaných učiteľských bytov práve v tesnej blízkosti tejto kanónie. Dátum tejto návštevy je zachytený na pamätnej doske umiestnenej pri vchode od ulice. Od roku 1975 je kanónia prázdna a v súčasnosti sú obývané iba profesorské byty. Na záver možno smutne skonštatovať, že táto kanónia patrí k najviac poškodeným kanóniam vyžadujúcim veľké finančné prostriedky k rekonštrukcii.

FOTOALBUM

Všetko o nás na webe: ks.kapitula.sk alebo FB:

**Kňazský seminár biskupa
Jána Vojtáššaka**
Cirkev/Náboženská organizácia

Vytvoriť výzvu na akciu

Zdieľať

Časová os

Informácie

Fotky

Páči sa mi

Viac

100 % miera odozvy, priemerný čas reakcie je deň a viac

